

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXX.

V Ljubljani 14. grudna 1877.

List 50.

Čast ursulinskega reda,

ali:

Častitljiva Marija Jezusovega včlovečenja.

III.

Ali ni le-tá prva slavna zmaga ljubeznjivo potenje in drago spodbudovanje k našim okrožnicam (cirkularom, s kakoršnimi si samostani med seboj imenitne dogodbe naznanujejo), temu ognjišču ljubezni, ki se vnema na Sercu Jezusovem, in čigar žarki toliko serc zadenejo in vnemejo!

O kako zelo pač ljubimo našo slavno družbo sv. Uršule, ki v tako različnih podobah in po tako različnih deželah in kraljestvih s toliko vnemo razširja apostolstvo Sina Božjega. Otroci ene družine nimajo vedno enakega obličja in enakega značaja, so stareji in mlaji; vsi so pa zvezani z vezmi ljubezni, vsi so enako dragi očetovemu in materinemu sercu; vsak ima v nekem oziru posebne pravice do njih ljubezni. Iz tega obzira gledamo različnosti naše velike družine (družbe sv. Uršule). Kadar bo Bogu dopadlo nam dati skupno znamenje, ki bo kazalo naše tesneje zedinjenje, bo tudi to reč dopolnil z močjo in miloserdnostjo, kadar bo njegova večna modrost za dobro spoznala. Že ovija lavor (mučenska zmaga) sv. Uršule in lilija sv. Angele prelep venec okrog žarečih Serc Jezusa in Marije, ki nam je naša čast. mati tolikrat velevala ju častiti in ljubiti.

Večini izmed vas je znano, kar se tiče prišetja čast. matere med zvaličane. Naznanjati je le še: 1. Pravda nečestjenja, 2. poiskanje in natančno presojevanje njenih spisov, 3. apostolska preiskava o slovezu njene svetosti sploh, 4. apostolska pravda o poglavitnih čednostih; tukaj se stavi ta-le dvom: če je veljava pravde potejena in preiskana? dalje 5. zbor prve priprave o čednostih, 6. zbor prave priprave o ravno tistih čednostih, 7. splošni zbor pred sv. Očetom, 8. pravda o čudežih, pri kateri ima opraviti zbor prve, prave priprave, in ktere konečno določilo povzamejo sv. Oče. 9. Konečno, potem ko so čudeži preiskani in zopet poterjeni, se postavi ta-le pomislik: Se li more pravda o poblaševanju varno začeti?... Se vé, da vse to se utegne še prav dolgo zavleči, in sicer zarad modrega priderževanja po rimskem dvoru, kakor tudi po negotovosti, ki utegne nastati v raznih prašanjih, ki se bodo stavile.

Ljubljena Mati in Sestre, molitev, in zlasti skupna molitev naših serc, ki so v Jezusovem Sercu tako tesno sklenjene, bo premagala te pritežnosti in pospešila te opravila. Tehna točka je gotovo ta, da se vse pripravlja, kar bi v to služilo, da se naša „častitljiva Mati“ raz-

glasí in priljubljena stori. V ta namen naj naznanimo: 1. Življenje naše častitljive Matere, popisal Charlevoix, natisnjeno v Clermont-u l. 1864; 2. Življenje čast. Matere, popisal Casgrain, natisnjeno v Quebec-u 1864, pomemčeno leta 1866; 4. Življenje č. M., spisal monsign. Richaudeau, natisnjeno l. 1873; 4. pisma čast. Matere. — Pri nas te bukke prav radi dajemo šolskim otrokom za darila, tako tudi zgodovino našega samostana, v francoskem in angleškem jeziku, v katerih, se vé, ima naša „častitljiva Mati“ tehtno mesto. Veliko število teh bukev imajo redovnice na razpolago. Po svoji veliki razumnosti in modrosti, po globokem prevdarjanji in podstavnem poznanji človeškega serca je M. Marija Jezusovega včlovečenja imenitna vodnica za to dobo gorečnosti, ki kaže, da se vnema za naš red. Veste, ljube Sestre, da med drugimi sta tudi Bossuet in Fenelon Marijo Jezusovega včlovečenja imenovala „svetlo zvezdo“ svojega časa. Primek „Častitljiva“ še za veliko povišuje to slavno spričevanje. Da bi le kmali mogle dobiti njen tako djansko-rabni katekizem, ki se imenuje tudi „sv. šola“; ali tudi njene duhovne vaje, iz katerih žari tako čist, ognjen odavst ljubezni Jezusovega in Marijnega Serca.

Naš prečast. vikši škof nam bodo tudi v kratkem dovolili naznanovati našo hvaležnost s slovesnostmi, memo katerih bo lepši le še tridnevna oblaževanja, ko bode konečno že dovoljeno „Častitljivi“ očitno čast skazovati. Za zdaj še pa se je treba skerbno varovati, da njenih svetinj ali njene podobe ne izpostavljamo, ji luči ne prižigamo, ali kakoršnega koli očitnega čestjenja ne skazujemo; to bi utegnulo reč zavrniti. Naš spovednik, eden naj bolj vdanih občudovalcev naše častitljive Matere, bodo vse storili, kar koli je dopušeno, da se poviša slovesnost tega praznovanja. V običnosti se bodo delile molitve k presv. Sercema Jezusa in Marije. Danes v god velike sv. Uršule, se spominjamo tolikih naših ljubih občin, ki terpe v stiski posebno velike ubožnosti, ali pa so po krivičnih postavah zaterte in pregnane.

O ljubljene Sestre, kolikrat so nam serca kervovele pri naznanilu kake britke poskušnje, in prav posebno hvaležnost smo dolžne vam (n. pr. po Nemčiji, Italiji), zakaj vaše terpljenje je gotovo veliko pripomoglo k pričetju te velike reči. Hvala vam vsem, ljubljene Sestre, koder koli živite raztresene po svetu, za vašo sodelavnost v tej reči, hvala za vaše vošila in vaše ljubeznjive sočutja oziroma na vaše sestre v Quebec-u, ki nasprotno tudi vas zopet spoštujejo in ljubijo!

Ako bi utegnile slišati, da je M. Pasquet Rim zapustil, naj vas zato ne skerbí, zakaj pisal nam je, da M. Persichelli, naš laški pospeševalec, bode vedno z veliko gorečnostjo delal za našo reč.

Z velikim zaupanjem zanašaje se na nagel nasledek naše tehtne zadeve vam rečemo: „Srečno; da se vidimo“, ljubljene. Matere in Sestre! Pred vsem naj bodo naše molitve tako goreče in priserčne, da razširijo in ginejo Serce Božje, kakor nas uči naša „Častitljiva Mati“: *Cantate Domino canticum novum. Pojte Gospodu novo pesem!*

Sestra Georgija, prednica.

Vzroki nevernosti.

I. Nevednost v verskih rečeh.

Ni se čuditi, da neverci pravih vzrokov svoje nevernosti ne priznavajo in očitno ne spoznajo, da bi rekli: Jaz sem zato nevéren, ker sem v verskih rečeh neveden ali verh tega še spridenega življenja; ko bi bolje bil podučen ali tudi bolj nraven, bolj čednega življenja, bil bi tudi veren. Pravi ti vzroki so jim pač prav malo znani; kjer jih pa res sprevidijo in radi spoznajo, je to že dober začetek, da se k veri povernejo. In tako zlepšavajo svojo nevero s tem, da jo zagrinjajo s pametjo in védo, ker pravijo, da verski uki so bili morebiti potrebni ljudem o manj izobraženih časih; sedaj na današnjem stališču človeškega duha, menijo, pa ti uki ne prenašajo umove bistrosti, češ, pamet jih je že prekosila, véda odkrila njih šepavost in nezmožnost! — Prašam pa, če to vendar ni prav čudno in prederzno, če kdo tako samoljubno in lahkomisljeno sodi o veri, ki stoji že osemnajst stoletij na verhu omike? Ali je bilo kdaj družbinstvo, ki bi se s kristjanskim družbinstvom primérjati smelo, kar zadeva velikost uma in obsežnost znanja? Nobeden ne more tega terdit ali pa dokazati. Tudi v prvih časih kristjanstva se je tako imenovanim lepim duhovom poganstva dopadalo zasramovati kristjane, češ, da so priprosti, pa da so sovražniki uma in véde. A ti napadi že takrat niso bili zmožni, da bi bili zadrževali modrijane in učenjake perve verste, kakor sa. Justina, Atenagora, Origena, Tertulijana, Klemen Aleksandrijskega, Arnobija, sa. Hieronima in Avgušтина, da ne bi bili svojega uma uklonili pred kerščanskimi verskimi resnicami in svoje sprevidnosti popolnoma in z vaim prepričanjem veri podvergli.

Ravno tisto prikazen vidimo zopet dandanes, odkar se novo poganstvo dviga in šopiri. Nekaj móž, ki pravijo, da so učenjaki in možje véde, kar so morebiti res, toda v drugih znanstvih, ne v verskih, ti oznanujejo, da je kerščanska vera nezedinljiva z umom in védo. Toda naj imenitnejši duhovi med njimi se po dolgoletni nevernosti vernejo h kerščanski veri nazaj in očitno spoznajo, da vsi ugovori, ktere so do sedaj stavili zoper vero, nimajo nič znanostnega na sebi, da le na predsodkih stojé, ki so nevredni poštenega in pa jasno mislečega duha. To je reč naj večje pomenljivosti, ki bi morala že sama zadostovati, da se opusti in zaverže nevarna preširnost. Koliko učenjakov vsake verste smo vidili o začetku tega stoletja, ki so zastavo nevernosti zapustili in stopili pod prapor vere. Avguštin Thierry, naj večji zgodovinski znanec na Francoskem v zadnjem času, ki je bil sam dolgo neveren, ki je pa pri nadaljnjem učenju veren postal, pravi: „Nekteri ljudje kar ne zapopadejo, od kod prihajajo tako številne spreobračanja h katoliški Cerkvi v kljub vsem ugovorom in nasprotovanjem. In vendar je vzrok temu tako očiten! To je od tod, ker je katoličanstvo samo resnica! Ono je prava vera človeškega zaroda. Tako imenovani modrijanski ugovori zoper katoličanstvo nikakor niso modrijanski; nasprotno je, vse pravo modrijanstvo vseh časov in krajev nahaja se v katoliškem uku. Vsa

resnica je v njem zedinjena in toliko človek zabrêde v zmoto, kolikor se oddali od nje.“

Ker imamo take zglede pred očmi, kako bi bilo razlagati oni smešni predsodek, da kerščanska vera ni več zedinljiva z napredki uma in véde? Sej smo vidili in vidimo še vselej, da se k tej veri povračajo naj plemenitejši duhovi, naj bolj izobraženi možje, sloveči učenjaki na Francoskem, Nemškem, Angleškem, po Ameriki. Vidimo, kako so najpervo vse prevdarili in poskusili in potem očitno izrekli, da vera je za zmerom védi svetilka in neprevzrljiva voditeljica vsakega pravega napredka. Mi pa, ki smo si vero zmerom ohranili, kaj mar ne moremo ravno tako umno v vedah napredovati, če nas vedno taka voditeljica spremlja, kakor kje morebiti napredujejo nevéрни, poleg katerih živimo? Oпустite že akoraj to pretvezo, da bi vzrok nevernosti imenovali um in védo, to je zares izgovor, ki je čisto nevreden resno mislečega človeka!

Pervi in naj navadnejši vzrok nevernosti je nevednost v resnicah, ki zadevavajo vero in kažejo nje božjo podlago. Vere ne poznajo, ne vedó, kaj je Cerkev, kaj da ona uči in veruje. Ta nevednost je pri naj več nevercih neverjetno velika. Najdejo se med nami ljudje, dobro podučeni, ki so z naj večjo marljivostjo učili se poganskih vér na Rimskem, na Gerškem, na Perzijanskem, na Judovskem, na Egiptovskem, ki pa od kerščanske vere, v kateri so rojeni in katera je vir prave omike, komaj toliko vedó, kakor slepec o barvah.

Da je verska nevednost vzrok nevernosti, pokaže se različno. Večina nevercev popolnoma nič ne vé o katoliških verskih resnicah. Jožef Droz, ud francoske akademije, spoznava, da je zato postal nevéren, ker ni vedel skoro nič o načelih in ukih vere kerščanske, in je iz nevednosti brez pomislika sprejel terditve nevércov. „Ker sem bil pri verskem poduku skoro zmerom nepazljiv, pravi sam, moja vernost ni dobila tiste terdne podlage, ki je potrebna v naših časih. Da je kak neverec prispel do veljave pri občinstvu, verskim sovražnikom ni bilo treba ne globokega znanja ne silnega mišljenja; brezvernost je prišla v navado, vnémarnost in nevernost so kar v sé dihali. Pogosto sem slišal, kako so kar naj bolj določno in gotovo terdili: kerščanska stvar je sojena in zgubljena za zmerom! in nisem več dvomil, da to se mora jemati za dognano in neoporekljivo stvar, kader se o verskih zadevah govori z izobraženimi ljudmi. Te odloke se je deržala tadanja mladina. Jaz se nisem ukvarjal, da bi bil iskal vzrokov nasprotnih tem, ki so zoper kerščanstvo govorili, to so storili že drugi, za-me je bilo prašanje to že določeno.“ — Tako J. Droz.

Prašajte vse omikane može, prašajte sloveče učenjake, ki so pred sto leti se vernili h katoliški veri, zakaj da so bili od sebe pahnili nauk katoliške vere? Naj več vam jih bode odgovorilo, da zato, ker so ga prav malo poznali, veliko pa tudi prav nič ne. Nevednost, ki zadeva reči katoliške vere, bila je pri njih silovita. Iz tega tedaj nasleduje, da se moraš verskih naukov učiti, da vere ne zgubiš. Pusti prazne in šlevaste romane, pusti tudi vse preobilno čitanje časnikov, in primi se katekizma, primi se bukev, iz katerih se boš naučil verske nauke. To je tako res potrebno, kakor res je duša neumerjoča, kakor res boš sojen, in kakor res potem nasleduje neskončna večnost.

Drugi neverci so pa manj nevedni; vedó nekaj od kerščanske vere, pa je že ta ali pa una točka verskega spoznavanja ali cerkvenega življenja, o kateri imajo popolnoma napačne zapopadke. Tej nevednosti se dajo ostrašiti in tako v nevernosti obtičé. Tako jih je dosti, ki sveto vero odveržejo zato, ker menijo, da skrivnost svete Trojice, ali izvirni greh, ali pa nezmožljivost pa-

peževa umu nasprotuje. Ako jih pa prašaj, kako da si mislijo uk sv. Cerkve o tej ali drugi točki, se precej vidi, da si kaj takega mislijo, kar je zares nespametno in od cerkvenega uka tako daleč, kakor nebo od zemlje. Iz nevednosti si toraj sami strahove malajo in beže pred njimi, zraven pa še pravijo: „taki so cerkveni uki!“ Zakaj pa Cerkve same ne prašajo za nje pravi nauk? Zakaj le take prašajo, ki so v verskih zadevah ravno tako nevedni, kakor oni sami, ali pa sovražniki svete vere? Že imenovani akademik Droz pravi o sebi: „Ko sem se napravljal, da bi kerščanstvo prevdarjal, sem bil te misli tako privajen (namreč, da sem dovolj zmogel samega sebe omikovati in voditi), da se moja ošabna nevednost ni poprijela nobenega tujega sveta, ki bi bil vodil moje preiskovanje. Lahko je to, da se korist vere sprevidi, nje dobrote so očitne nam pred očmi; toda večje olike je treba za to, da si kdo resnico vere dopové in jo samo na sebi premišluje.“

Neogibno potrebno je bilo, da mi je luč prinesel zavoljo svoje učenosti razsvitljen mož, luč, katere mi je manjkalo. Poznal sem duhovna, ki je bil obče spoštovan; povedal sem mu, da želim dvoumov se znebiti, razodel sem mu naposled svojo dušo, razložil sem mu odkritoserčno svoje misli, omahovanja in želje in na zadnje sem rekel: Po svojem občutljeju soditi želim, da bi bila vera resnična; doveršite delo in mi duha popolnoma prepričajte, po čemur mi serce hrepeni. Ako mi bote pa verovati samo zapovedali, potem se pa ne moreva razumeti.“ — Hvala duhovnovemu poduku! Kljubujoči umnik je kmali spoznal, da kerščanska vera uma ne „žrtvuje“, temuč ga le podpira, čisti, vterja, širi, razsvitluje in dviga. Spoznal je, da vera ne zahteva žrtve uma, ampak žertev neopravičene ošabnosti, katero je z umom zamenjaval.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Iz Jeruzalema naznanujejo, da znani spreobrnjenec Alfons M. Ratisbon je o polovici unega mesca došel v Pariz. Ratisbon je predstojnik samostanov „sijonskih hčer“ v Jeruzalemu, pri sv. Janezu v pušavi itd.; zdaj pa zida tudi vstav sv. Petra zunaj mesta ob večerni strani. Ako so že po jutrovnih mestih vse hiše nekake terdnjave, koliko bolj je to potrebno zunaj mesta, nekoliko na samem, kakor bo vstav sv. Petra za odgoj dečkov. Zato je na prvo ves prostor, kakor se sliši, z visokim zidom krog in krog obdan; znotraj pa je boje še vse prazno, tedaj pravo poslopje še nič ni zidano in dečki so zdaj vstanovljeni v drugi hiši. Namen njegovega popotovanja v Evropo je tedaj ta, da dobi kaj pomoči za svojo novo napravo, ktera bo gotovo ravno tako izvirna in tehtna, kakor so ženski samostani „sijonskih hčer.“ Namen tega popotovanja je pa tudi ta, da obiše svojega bolnega brata, tudi spreobrnjenca, duhovna Teodora, velikega vrednika sijonskih „hčer“ v Parizu. Ratisbon, ako prav vemo, ima v Jeruzalemu že 5 duhovnov pomočnikov; on sam se ima spomladi čez Dunaj verniti v Jeruzalem. Naši rojaki na Dunaji prav storé, ako se takrat potrudijo osebno spoznati tega tako znamenitega moža, ki ima zdaj 65 let in govori francosko, pa tudi nekoliko nemško. Vse na njem kaže nekak vse zmagovit značaj, nekako moško serčnost, ki jo mora vsak človek spoštovati, pa samo poštenost od nog do glave.

Iz Linca. *) (Gg. duhovnom, učiteljem in orgljavcem.) „Kar je novega, in če ima še tako očitne pred-

*) Prošeni smo sprejeli ta spis; strokovnjakom pa gre reč presojevati in prevdarjati. Vr.

nosti, bo vedno le s težavo proderlo in se bo le počasi vdomačilo.“ Te besede so se že tisučerkokrat vresničile, in zopet nam pričajo od preč. P. Jož. Pürstingerja izdane cerkvene pesmi („Kirchengesänge“) z notami v C-F-ključu, kako resničen je ta izrek. — Po natančnem preiskanju tega dela se le čudimo, da tako delo, ki bi v cerkvenem petji kaj lahko odpravilo pretežnosti in bi pomagalo doseči naj boljši vspeh, od vlade še ni vradno vpeljavano; po drugi strani nam je zopet nerazumljivo, da se gg. duhovni, učitelji in orgljavci hlastno ne poprimejo danih prednost. — Temu delu je namreč za podlago pravilo: da se glasbena lestvica na peteročertni notni verstici po C-F-ključu spreminja in ne potrebuje nikakoršnega družega znamenja.

Po tem priprostem in lahko umevnem harmoničnem nauku so predstavljene (transponirane) cerkvene mašne pesmi, več pesem v čast preblašene Device Marije in svetnikov Božjih, veliko pesem za vse cerkvene letne čase in praznike, litanije itd.

Ljudstvo in šolarji se bodo kmalo naučili pesmi, in vsak še tako priprost orgljavec jih bo v kratkem znal spremljati.

In ali je res kaj ložjega, kakor skladbe v C-F-ključu? Koliko truda si prihrani učitelj in s koliko večim veseljem pojejo učenci v šoli in v cerkvi, ker odpadejo njim tolikrat plašljive znane znamenja. Cerkevno petje bo pridobilo veliko točnosti, zlasti na deželi, in to je poglobitna prednost, zakaj celó nemuzikalčno uho sliši nesoglasje in moti v pobožnosti tudi navadnega človeka, ki sicer ne vé kaj, — vé pa, da je bilo skaženo.

Mi le želimo temu delu pripomoči k razširjenju, česar je vredno, ker smo ob enem prepričani, da dobro storimo učiteljem in učencem. Naj bi naše opominjanje rodilo obilno sadú!

Cerkvene pesmi („Kirchengesänge“) za katoliško šolsko mladino z notami v C-F-ključu od P. Pürstingerja se dobivajo po Marijnem vstavu (Marien-Anstalt) v Lincu po 20 kr. a. v.

Anton Schmidt.

Iz Valdivije, republika Chile v južni Ameriki, 20. kim. 1877. Ker ravno Benzigerju (v Einsiedeln) pišem in imam še nekatere trenutke časa, preden parnik odrine, toraj naj pristavim še kake verstice za mojo ljubo „Danico“.

Denarna reč profesorja Paraffa se razodeva za ameriškansko sleparijo, kakor naznanja „El Independiente“ iz St. Jaga. (Gl. „Dan.“ 6. mal. serp. t. l. št. 26.) Zdaj že slabega sloveza profesor Paraff je pravo zlato topil, v svojo zmes mešal, in tako je posredoma te „ingredience“ (se vé, da prav lahko) iz kuprenih odpadkov dobival do stermenja veliko zlata. Vse pa se je izhajalo na to, da bi vstanovil družbo, menjice prav drago prodajal, potem pa ogoljufanim akcijonarjem denar unesel in jo odpihal. Paraff je zlato delal, pa le za-se. Taka se godi pri nas. (Pač tudi še drugod v dobi „zlatih švindelnov“!)

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

XLX.

Ponovljenje v Fresarji

od 13. do 18. oktobra 1872.

Dolgo dolgo se je delalo s ponovljenjem presarskim, slednjič se je vendar določilo na 13. vinotoka za gotovo. Bilo je pa že res tudi čas za ponovljenje presarskemu poslanju.

Večne resnice smo znova začeli oznanjevati Presarcem. Poslušali so nas, hodili dokaj pridno k ponovljanju — a ginjenja je bilo viditi malo... Molili smo, prosili, terkali na usmiljeno Serce Jezusovo. Gospod je naše prošnje uslišal. Le malo jih je izostalo, da jih ni bilo viditi pri mizi Gospodovi.

Naša sv. katoliška vera, sosebno pa sredstva, ki jih ima družba Jezusova, so nekaj posebnega in ostanejo vse čase naprej. Naj bo serce še tako omreženo, naj so strasti še tolikanj velike, naj bojo zapeljivci še tako premeteni in močni, katoliška vera vse premaga, nauki sv. Ignacija so še dandanes mogočni, smagoviti; z molitvijo k presv. Sercu Jezusovemu se vsaka skala prebije, zruši, celó v prah se zmélje. Tega se prepričati sem imel priliko posebno v Presarji. Kako proste so duhovne vaje sv. Ignacija, kako znane v njih razlagane verske resnice, napeljevanja k pobožnemu, kerščanskemu življenju! Koliko tirjajo mertvenja, kolikanj ostre so tu in tam za sedanji, v stvarino zaljubljeni svet! In vendar zmaga je na strani sv. Ignacija vedno, danes kakor nekdanj. O koliko je serc terdih ko skala, jeklenih, bi rekel, od katerih vsaka, še tako težka in ósasta krogla odleti. Na steni sv. Ignacija, na naukih serce pretresajočih, prepričavnih se vsaka strast prebije, vsaki zapeljivec, sleherna zapeljivka se podá, slednji satan se premaga...

O ta hervaška in slavonska zemlja, kjer so tako redko sejane cerkve, kjer se tako malo spoveduje, kolikim mladenčem in možem je že škodvala na duši! Grejo v jug po zimi in spomladi možaki naši že nekaj lét vselej s tolikim veseljem, da jim je ta njih potva k gostoljubnim dobrim Hervatom in Slavoncem dandanes gotovo tolikanj draga, kakor je pobožnim Štajercem in Štajerkam Božja pot na sv. Višarje ali pa na Brezje, novo Božjo pot na Gorenjskem. Celo še v Bosno in Serbijo že hodijo zdaj Kranjci naši po zaslužek. Tam doli so v gojzdeh, v šumi, in derva sekajo, zapuščeni na duši popolnoma. Daleč okoli ni nobene cerkve, večkrat so še pri razkolnikih, in tako so ob nedeljah in praznikih brez sv. maše, brez Božje besede velikrat. Odločeni od ljudi nimajo še potrebnega za živež dostikrati ne. Tako pride, da poste prelomljati začenjajo. Potem pa še hervaška kletev ostudna in drugi pobujljivi izgledi. Govorjenje je med južnimi brati mnogokrati res tako, da vero in npravost podkopa.

K spovedi doli nič ne hodijo in bi se večkrat res tudi pri naj boljši volji ne mogli spovedati, če bi se prav hotli. In tako po šumah živé, neobčutni postajajo bolj in bolj, duhovnega življenja mala iskričica ugaša. V takem dušnem stanu hodijo iz južnih krajev domú in te dušne maroge jim tudi v domovini ostanejo, tako marsikoga težko stane, po stari prešnji lepi navadi v cerkev, k spovedi hoditi, moliti kakor so se naučili od očeta in matere. To se vidi v več krajih po Kranjskem, to tudi v Presarji. In glej, merzle serca se v ponovljevanji ogrejejo, léd se otaja in odpada od duše, um se znova vzdiga proti nebu, Marijino serce pripelje k Jezusovemu presv. Sercu.

Hodili so v cerkev, hodili k spovedi: od ranega jutra do osmih zvečer je farna cerkev sv. Vida obiskovana ne le od žensk, je tudi od mladenčev in móz za ponovljanja ves čas. Zvesto so poslušali verne resnice, si jih jemali k sercu. Molili so pridno celi dan v cerkvi in znova so krepko sklepali, ne več žaliti Jezusa Kristusa.

G. župnik presarski in duhovski pomočnik njegov sta bila zadovoljna s ponovljanjem, ko sta videla prihajati k mizi Božji toliko moških, katerih nikoli po celo leto pred velikim darilnikom ni bilo viditi poprej.

Da se je v ponovljenji marsikaj storilo, kaže tudi veselje duhovnjakov samih, ki so nas z velikim spoštovanjem, kjer so nas le vidili, spremljevali. Mladenči so nas lepo pozdravljali po poti in domá; nihče jih ni silil v cerkev, pa so le hodili pridno ta prijetni čas obiskovanja svojega.

Vzeli smo slovo od te ljube duhovnije, kjer smo dvakrat po navodu sv. očeta Ignacija ljudstvu na serce govorili. Kdaj se zopet snidemo? Bog daj v nebesih.

Za predbožični čas.

Posebno Marijno počeševanje, kot priprava za sv. Božič.

Že je „Danica“ o tem češenju spregovorila v 52. listu predlanskega (1875.) leta. Prav za prav pa je bilo za priporočevano počeševanje za uno leto takrat že nekako prekasno; ali poprijeli so se ga bili nekateri vendar le menda koj; lanskega leta pa se je po Ljubljani in nekje na Gorenjskem tako vneto spolnovalo, da je prav ginljivo slišati. Zato se je večstransko želelo in tudi neki od našega naroda jako čislán gospod izrekel je želje: Naj bi se to prelepo počeševanje po „Danici“ še enkrat priporočilo. Radi to željo spolnimo in način počeševanja popišemo.

Združi se namreč po devetero oseb, in določijo si po srečkanji (vadlji) dneve od Ave Marijnega časa 15. grudna (letos v soboto pred tretjo Adventno nedeljo) do Svetega večera. Oseba, ki vzdigne prvo številko, prične to češenje o Ave Marijnem zvonjenju (kjer pa n. pr. zvana ne slišijo, da takrat, ko na večer luč prižgó) 15. grudna pred Marijno podobo, ki je v to določena in že poprej pripravljena. Stavi si namreč v duhu pred oči, kakor bi bila ljuba Mati Božja na njenem popotovanju proti Betlehemu se pri nji oglasila ter prosila jo za prenočevanje. Nemudoma dotična oseba vžgè pred Marijno podobo luč, jo pusti goreti celo noč in tudi prihodnji celi dan, ter časti Marijo kakor naj bolje vé in zné. Obnaša se ves čas tako, kakor bi bila Marija v resnici pri nji na oddihu; pomenkuje se z njo (v duhu) s tem, da jo z detinskim preslavljanjem in molitvami časti; atreže ji z jedjo in pijačo s tem, da si Mariji na ljubav v jedi in pijači kaj priterga (tudi djanjska postrežba kaknega resnično potrebnega z jedjo, kako obleko itd., bi bila priporočljiva); pripravi se ji tudi počivališče, ker si nji na čast naloži kako zatajevanje itd.

Ko drugi večer zazvoni Ave Marijo, nese dotična oseba Marijno podobo k oni, ki je pri vadljanju vzdignila štv. 2., in ta nadaljuje vse to naslednjo noč in drugi dan, kar je storila prva oseba prešnja noč in dan. Tako se nadaljuje tedaj Marijno češenje do številke 9., to je, do Svetega večera. Oseba pa, ki ji je pripadla št. 9., obderži Marijno podobo do Svečnice, ter z vso mogočo iskrenostjo in vnemo časti novorojeno dete Jezusa in njegovo sveto deviško Mater Marijo. Se vé, da se k češenju privzame tudi sv. Jožef, ki je Božjo Mater na popotovanju v Betlehem pospremljeval. Če oseba, ki je vzdignila zadnjo (9.) številko, ne uterpi sama oskerbovati pred Marijno podobo iz svojega premoženja luči od Svetega večera do Svečnice, ji ostali družniki zvesto v to pripomorejo. Priporočiti bi bilo n. pr. tudi, naj bi družniki med tem časom včasih prišli tudi še Marijo kot svojo prečastito gostinjo obiskat in počastit v hišo, v kateri se njena podoba ravno nahaja.

Zdaj naj bo tudi še povedano, da ta takrat, kadar se dogovorjenih 9 oseb snide, da vadljajo za red popisane Marijnega češenja, opravijo skupno v njeno čast tudi kratko molitev, ter ji po duhovno s skesanim in po-

nižnim srcem ponudijo vgojenje pod svojo streho. Pri-
stavljen naj bo v sledečem tudi red in dotične molitve:

1. Predno kaka oseba nese na večer Marijno po-
dobo svoji naslednici (ali nasledniku) v novo prenočišče,
naj še poklekne pred taisto, ter naj n. pr. moli: „Pri-
bližal se je čas ločitve, o naj ljubezniviši Mati Marija!
Kako hitro mene v serce rani Tvoje poslovlilo! Kako si
bila pri meni slabo pogostovana in postrežena, ter po-
manjkljivo počastena. O preserčno ljubljena Mati! od-
pusti mi mojo nemarnost in pomanjkljivost v Tvoji službi,
in dovoli mi, da Ti svoje grešno serce in vse, kar
sem in imam, darujem in za rabo na daljnem popotovanju
ponudim; Želim, da bi tako bil jaz vedno pri Tebi in
Ti pri meni, o Marija! in da bi se tu in v večnosti ni-
kdar ne ločila. Zdaj pa, o moja ljuba Gospa, prosim te
za Tvoj sveti materni blagoslov. Blagoslovi mene in vse
moje meni drage; oblagodarij in posveti celo mojo hišo
in vse moje imetje z milostmi svojega nebeškega blago-
slova. Poslednjič pa dovoli, da Te smem spremiti na
novo prenočišče, da tudi tam zadobijo blaženstvo in milost
Tvojo. O mogočna podelivka dušnih in telesnih blagrov,
glej! z velikim hrepenenjem Te že tam pričakujejo; že Ti
kličejo ondodna serca radostno nasproti: Bodi nam tav-
žentkrat počesena in pozdravljena! o Marija, pridi že
skoraj k nam! Prosim te pa tudi, o Marija, ne pozabi
nikdar tega mojega pospremljevanja na novo prenočišče.
Spomni se me posebno takrat, ko bom mogel nastopiti
popotvanje polno straha v neznano neskončno večnost, ker
ne vem, kaj me ondi čaka. Takrat tedaj, o Mati, po-
spremi tudi Ti mene pred prestol ojštega Sodnika, sprosi
mi milost, in preskerbi mi večno stanovanje v sv. raju,
kjer se mi ne bo več bati, da bi bil kdaj še ločen od
Tebe in tvojega preljubljenega Sinčka Jezusa Kristusa!“

2. Ko dotična oseba prinese Marijno podobo v novo
prenočišče, pokleknete obe, in perva reče: „O prijateljica
(ali prijatelj)! sprejmi na njenem trudopolnem popotvanju
v hudem zimskem času naj čistejši Mater Jezusovo v nje-
nem neoskrujenem materstvu; ne preslavlaj je pa edino
le danes in jutri, ampak imej vselej največji skerb za
njeno vredno češenje!“ Potem kušne Marijno podobo, ter
jo podá svoji naslednici (ali nasledniku) v češenje; ta
jo sprejme, kušne in reče:

„Bod' pozdravljena, prečista D'vica!
Željno sprejemam Te pod streho svojo;
Bodi meni zvesta pomočnica,
Varuj smertno uro dušo mojo!“

Za tem se postavi Marijna podoba na pripravljeno
mesto, prižgè se pred njo luč, katera gori zopet do Ave
Marije prihodnjega večera. Ako je čas in okolišine do-
pušajo, se razun rečenih molitev utegne opraviti o tej
priliki še kako drugo češenje (morebiti litanije, ali se
zapoje tudi kaka pesem) Mariji v cast. Namen vsega
tega češenja pa je, buditi v srcih kristjanov prav de-
tinsko ljubezen in češenje do Jezusa in naše ljube Ma-
tere Marije pred Božičem; da bi si prav zaupljivo pred
oči stavili njo kakor vedno pričujočo pri nas, se po du-
hovno v sercu pogovarjali z njo, zlasti ob dnevih pred
Božičem, o katerih je Marija do svojih častilcev posebno
radodarna.

Hudi duh se bo ne mara péhal zabranjevati tako
detinsko-ljubeznjivo češenje in sprejemanje Marije D.
kot gostije v naše stanovašiša; ali odpravimo ga z be-
sedami Kristusovimi: „Poberi se, satan!“

Vsaki kristjan lahko Marijo tako prenočuje in ji
postreže; zakaj ona, naj ponižniši Mati Gospodova, ne
zahteva, kakor imenitni svetni gosti, da bi se mogli ne-
prestano muditi pri nji in ji streči, temuč nji zadostuje
detinsko-vdano in ponižno serce, ter da kot njeni zvesti

služabniki in služabnice marljivo delamo in zvesto spol-
nujemo dolžnosti svoje iz ljubezni do Nje. *)

J. A. L.

Za dom in šolo.

Koliko prošnja malih veljá pri Bogu.

Nemški listek za otročiče, ki mu je ime „Angel-
varh“ (Schutzensengel), pripoveduje to-le dogodenco:

Mala Marička je imela ravno tri leta, in loti se je
prav huda bolezen. Imela je namreč od pšena prav bo-
lečo oteklino na glavi; zraven tega jo je vrat bolel
tako hudo, da je ravno komaj požirala in le s trudom
še sôpla; pri vsem tem jo je v ušesih tako tergalo, da
je bila uboga mala vsa iz sebe od bolečin. V začetku
je terpela prav poblevno, in božkanje dobre matere jo
je vselej zopet potolažilo. Ali terganje v ušesih je bilo
vse prehudo! Britko jokajoča se vzdigne v posteljici
Marička, ročice sklene in prelepo prosi očeta, mater,
starega zdravnika, naj ji vender pomagajo.

Britko, prebitko je bilo vaim. Vidili so, kako
grozno terpi ljuba, pridna hčerka, pa vender niso mogli
nič pomagati, še zljajšati ne bolečine! Vse pomočke, vse
zdravila so poskušali, pa nič ni pomagalo, od minutve
do minutve so bile bolečine hujši.

Marička se zopet zdravna po konci z blazinico,
sklene ročici, ki ste bili vsi prepečeni od vročine, po-
klekne in v stermentje vsih pričujočih prične moliti
tako-le: „O ljuba nebeška Mati (Marijna podoba je
visela nad posteljico), o ljubi Ježček, lepo Vaji prosim,
pomagajta vender meni! Ata mi ne morejo pomagati,
mama tudi ne, še moj ljubi zdravnik mi ne more po-
magati, in res bi prav radi. Oh, pomagajta mi saj Vidva,
sej me vender tako boli, boli! Vidva mi lahko poma-
gata, dobro vém, o prosim Vaji prav lepo, — ljubi an-
gelček varh, prôsi za-me, prosim, prosim!“

Ata in mama se jokata pri ti detinski prošnji, celó
zdravnik si je solzo z očesa obrisal, Marica pa se je
strudena ulegla na blazinico in jokajoča je zaspala.

Začuden so opazovali to neprevideno spanjčkanje.
„Majhen prenehlej iz utrujenja je to“, meni zdravnik,
„gorje se bo kmali povernilo“. Žalostno tolažilo je bilo
to. Stari zdravnik nato odide, in čez dve uri je imel
zopet priti; kadar je prišel, je mala še spala; mirno,
pokožno smehljaje je ležala in gibala z ustnicami. Kmali
potem pa se zbudi, si dergne oči, in vesela gleda krog
sebe. „Sej si vsa dobre volje, ljuba hčerka!“ reče zdrav-
nik, in mama mu za gotovo pové, da je otrok ves čas
mirno ležal, spal in v sanjah se smehljajal.

„To so bile božjastnosti, ki jih je delala bolečina“,
pravi doktor. Marica slíši ta odgovor. „O ne, ljuba
mama,“ reče, „nič me ne boli; moj angelček varh je
bil prišel k meni, in je sedel na moji postelji, in djál
mi je svoje roke na glavo, in potem me ni nič več bo-
lela, in mi je rekel: „Ljuba nebeška Mati me je po-
slala, naj uzamem tvoje bolečine, Marica, in naj jih nji
prinesem, ker si tako zlo prosila; zdaj pa moraš biti
prav hvaležna, pobožna in pridna!““ In lejte, ljubi ata,
ljuba mama, zdaj sem zdrava.“

In Marička je bila res zdrava, nič se ni povernila
bolezen, nič ne, tudi naj manjšega opominjanja bolečine
ni bilo več. Pobožno dete ni molilo zastoj, in tudi
zdaj je skupaj s starši se zahvalilo za čudno uslišanje.

Vsaka besedica te dogodbe je resnična, ljubi otroci!

*) Ker se je po tem spisu lansko leto veliko popraše-
valo, se je napravilo nekaj posebnih iztisov, ki se dobivajo
pri Blazniku. To za odg. tudi g. J. V. Vred.

Molite tudi vi v nadlogah k ljubi nebeški Materi! Bodi si, da vselej ne pomaga tako naglo in očitno, kakor takrat pri Marici, dosežete pa gotovo vselej kako milost, tolažbo ali poterpežljivost ali razsvitljenje in poterjenje. Zaupajte v Marijo, otroci, nikoli vas ne bo zapustila.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Prosim, blagovolite sprejeti te verstice v čast in zahvalo naše ljube Gospé presv. Serca.

Neka oseba je bila silno daleč v službi od svojega doma, in se je priserčno priporočila naši ljubi Gospej presv. Serca z obljubo, da hoče po „Danici“ razglasiti, če srečno spet domú pride; in bila je uslišana. — Jaz pa sem dva meseca, aprila in maja, terpela za protinom; nobeno zdravilo ni pomagalo. Ko sem se pa obrnila k naši ljubi Gospej presv. Serca z obljubo, po „Danici“ razglasiti, sem bila pa še tisti dan uslišana; to je bilo na binkoštni ponedeljek; in sem do zdaj smeraj zdrava. — Da se tako dolgo nisem zahvalila, je pa ta vzrok, ker sem z upanjem čakala, da bo tudi deklica smešane pameti, ktera je bila v 22. številki „Zgodnje Danice“ v molitev priporočena, tudi zdrava, kar pa do zdaj še ni. Marijna materna ljubezen že vé, zakaj nas tako dolgo ne usliši in deklico terpeti pusti; torej njo še enkrat prav priserčno vsem bratom in sestram priporočim v molitev, da bi ji vender Marija, če je Božja volja, zdravje sprosila. — Tudi jaz sem v tako velikih dušnih in telesnih sadregah, da mi od nobene strani svezda upanja ne sije; molite tudi za mene, prosite ljubo Gospó presv. Serca, ker je upanje obupnih, da bi se me skorej usmilila, in s svojo materno ljubeznijo na pomoč prišla.

Tudi pri nas sklepamo naše molitve z vašimi, imamo vsaki mesec po dve priporočni ss. maši, in vsako nedeljo in zapovedani praznik molimo po večernicah litanije od naše ljube Gospé presv. Serca v namen v „Motrosen“ in „Zgodnji Danici“.

Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija brez madeža spočeta.

Iz Štajerskega, 10. grudna 1877.

Št. 2. Z Gorenjskega. Naj smem preserčno zahvalo naznaniti nebeškemu Očetu in naši ljubi Materi Mariji za ozdravljenje od tako hude bolezni v nogi. Bila sem tako hudo bolna, da so obupovali nad menoj, če bom mogla še kedaj hoditi brez palice. Ozdravila sem se bila popolnoma po zdihovalni k Mariji Pomčnici, ter sem bila zmožna peš popotovati na Brezje. Zopet se mi je poverila bolezen z vso silo; v prehudih bolečinah zohujem k Mariji in obljubim razglasiti, če se mi zboljša. Res mi je v novo odleglo ter upam, da mi bo Marija pri Bogu sprosila, da se čisto ozdravim; v ta namen še nadalje prosim za dobrotne priprošnje.

M. J.

Prošnje.

Priporočeni v bratovsko molitev N. lj. G. presv. Serca. Sin priporoča ljubo mater, ki se ji začenja gerlo sušiti, da bi se ozdravila, če je Božja volja. — Mati serčno in z velikim zaupanjem v Marijno pomoč priporoča svojega še zlo mladega, pa vsim zanikarnostim vdanega sina, ki mu ne zaleže ne strahovanje in ne svarjenje, — naj bi vender po bratovskih prošnjah k N. lj. G. dosegel spreobrnjenje. — Sestra priporočuje brata, da bi Bog na priprošnjo Marije N. lj. G. presv. Serca raztergal nevarno znanje in družno, ga obvaroval nečistosti in odvernil pohujšanje. — Spreobrnjenje pi-

jančevanju in igri vdanega. — Pijančevanju in mnogim hudobijam vdan človek. — Hudoben deček, pri katerem ne pomaga ne kazen ne opominjevanje. Iz ljubezni do Marije preserčno prosim vse ude, naj se spomnijo teh (4 predsednjih) revežev v molitvi, ker ni je več druge tolažbe in pomoči, kot le samo še prošnja do Jezusa po Mariji. — Družina v hudih stiskah se vnovič prav serčno priporoča v bratovsko molitev N. lj. G. in v prošnje sv. Jožefa, da bi bila rešena iz britkih težav. Ako milost doseže, jo hoče po „Dan.“ razglasiti. Žena z več otroci svojega moža, velikega pijanca in preklinjavca, priporoča bratovšini N. lj. G. in sv. Jožefu, da bi se mu sprosilo poboljšanje in spreobrnjenje. Ako bo uslišana, bo milost po „Dan.“ naznanila. — Dva bolnika z Notranjskega, priporočena po č. g. K.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec gruden.

I. Glavni namen: Zmaga sv. Cerkve.

II. Posebni nameni (dalje): 14. grudna. Sv. Spiridijon, pastir in škof. Priporoč.: Pastirji in mali zoper nevarnosti, ki jim žugajo. Priporočevani v „Danici“, pa ne še uslišani. Užaljeni in obupljivi.

15. Sv. Kristina, dekla. Priporoč.: Dekle in sploh posli in služabništvo. Posnemanje neomadežane Marije Device (kakor v osmino čist. Spočetja). Vredno pripravljeno z dobro spovedjo itd. k bližnjim praznikom.

16. Sv. Adelajda, vdova. Priporoč.: Vdove za posvečevanje njih stanú. Ubožni in pomanjkanje terpeči. Hudo bolni in umirajoči.

17. Sv. Pelagija grešnica, velika spokornica. Priporočeni: Vsi, ki še niso adventne spovedi opravili, ali pa ki so jo opravili nevredno. Ta dan umerli verniki. Spačeni in očitno pohujšljivi obojega spola.

18. Sv. Vunibald, misijonar. Priporoč.: Krivoverci na Nemškem. Veliko družinskih potreb. Dušne britkosti terpeči.

19. Sv. Favsta. Priporoč.: Zarad čednosti zaničevani in preganjani. Bratovšina ss. Ciril-Metoda in njen sad za spreobrnjenje razkolnikov. Bratovšina Naše ljube Gospé in vsi dozdej v molitev priporočeni.

20. Sv. Peter Klaver, misijonar med ameriškimi Indijani. Priporoč.: Ubogi Indijani in njih spreobrnjenje. Ameriškimi misijonarji, zlasti naši. Spridena mladina, zlasti izmed šolskih.

21. Sv. Tomaž apostelj. Priporoč.: Dvotoljivi v veri. Spreobrnjenje Perzijanov, Kitajcev, Japoncev in drugih Jutrovcev. Misijonarji na Jutrovem.

22. Sv. Servul, berač. Priporoč.: Berači in ubožni, posebno na duši zanemarjeni na Slovenskem. Šolska mladina, zlasti naše dežele. Zbegani in zagrešeni očetje in matere.

23. Sv. Viktorija. Priporoč.: Spoznanje Jezusa in prava ljubezen do Njega. Razširjenje sv. Cerkve v Afriki. Deviška stanovitnost.

24. Perva človeka: Adam in Eva. Priporoč.: Vsi nekeršeni za milost sv. kersta in prave vere. Duš spokornosti, zlasti za našo deželo. Vredna priprava za Sveti dan.

25. Božič. Vredno češenje Boga in Zveličarja v jaslicah. Vsi ubožni in revni. Vsi, ki so v Adventu opravili spoved in sv. Obhajilo.

Zivljenje štirnajstih pomočnikov v sili.

X. Sv. Evstahij, vojvoda in spričevavec.

Njega praznik se obhaja 20. kimovca. — Pomenljive znamenja: Jelen s križem med rogovi. Vpodobuje ali mala se že prileten mož, z rudečim plajšem ogernjen, in s sulico v roki. — Na pomoč se kliče v zakonskih križih in zadregah, in tudi v nevarnosti na vodi.

Sv. Evstahij, pred svetim kerstom Placid imenovan, je bil v prvem stoletju po Kristusu od bogatih ajdovskih staršev visocega stanu v Rimu rojen in v njih veri izrejevan. Mladeneč bistrega uma, dobrega sercá in junaškega duhá je služil cesarjema Vespazijanu in Titu, ki sta Jeruzalem oblegala in ga razrušila. V tej vojski zoper Jude se je Placid skazoval bistroumnega, hrabrega junaka; pa tudi pozneje v vojski zoper Dacijane (prebivalce v današnji Moldaviji in Valahiji) se je s svojo previdnostjo in pogumnostjo takó odlikoval, da je že njegovo ime sovražnike s strahom in trepetom prešinjalo. Zavoljo njegovih lepih čednost in prijaznega obnašanja so ga vsi vojaki imeli v visoki časti, in cesar Trajan ga je izvolil vojvoda rimskih konjnikov. V mirnih časih je Placid v Rimu prebival in se oženil s Tacijano, blago in pošteno Rimljanko, in imel je dva sinova. Placid, dasiravno še nevernik, je živel s svojo deržino po postavi, ktero je Bog vsakemu človeku v serce zapisal. Imel je blago, za resnico in pravico vneto, do ubozih pa usmiljeno serce. Stiskan in zatéran je v pomoč pristopal, nage je oblačil, lačne nasitoval, po krivem obsojene reševal, in vse svoje premoženje le k dobremu obračal. Bog je na vse te njegove dobre dela milostljivo gledal in ga k spoznanju prave vere in zveličanju pripeljal.

Placid je o prostih urah rad hodil na lov. Nekega dne gre s svojimi tovarši — vsi na konjih — na lov jelenov, kar zagledajo na planjavi trop jelenov, ki se pasejo. Lovci na konjih se razdelé in lov se začne. Placid vidi jelena posebne velikosti in lepote, ki se od tropa loči in beži v gošavo. Placid jo na konji za njim udere; jelen skoči na visoko pečino in z nje na lovca gleda. Placid sem ter tje ogleduje, kakó bi prišel na pečino do jelena, pa ne najde pota. Ko tedaj pod skalo v jelena željno gleda, vidi med njegovimi rogovi svetel križ s podobo našega Odrešenika, in s podobe zasliši glas: „Placid, Placid! zakaj me preganjaš?“ Placid se silno prestraši, pade s konja, kakor nekdaš Savel, in se dolgo časa ne zavé.

Ko se pa zopet zavé, ves prestrašen vpraša: „Kdo pa si, Gospod, ki z menoj govoriš?“ Gospod mu odgovori: „Jaz sem Jezus Kristus, Sin Božji, ki sem bil iz ljubezni do ljudi z nebés na svet prišel, da sem jih s svojo smertjo na križu rešil večnega pogubljenja. Verni se tedaj v mesto, in pojdi k pobožnemu mašniku Janezu, pelji pa tudi seboj svojo ženo in sinova, da naj vas v moji veri podučuje in kersti. Po prejetem svetem kerstu pa zopet le-sem pridi, in razodel ti bom skrivnosti večnega zveličanja in kakó se ti bo v prihodnje godilo.“

Placid je bil po teh besedah zdajci véren in v sercu spreobrnjen, kakor nekdaš Savel. Ves potert in prežaljen, da je takó dolgo v zmoti živel in hudobam — malikom — služil, gre domu. Ko pozno zvečer domu pride, pové svoji ženi, kaj je vidil in slišal. Žena mu vsa vesela reče: „Tudi jaz sem nocoj v spanji enako prikazen imela; Kristus me je opominjal, da sprejmimo njegovo vero; bitimo tedaj, ljubi moj mož, k duhovnu, da nas po svetem kerstu reši hudičeve oblasti in nas postavi med otroke Božje.“ Še tisto noč gresta Placid in njegova žena s sinovoma k pobožnemu duhovnu Janezu, ter ga prosita poduka in svetega kersta. Janez

jih z veseljem sprejme, v keršanstvu za potrebo podučuje in kersti. Placid dobi pri svetem kerstu ime Evstahij (Dober klas), Tacijana ime Teopista (Bogovérna), stareji sin ime Agapit (Bogoljub), mlajši pa ime Teopist (Bogovéren). Po svetem kerstu jih duhoven tudi obhaja, in spusti spred sebe z besedami: „Naš Gospod Jezus Kristus, Sin Božji, bodi z vami, in vam podeli večno življenje, jaz pa sem spoznal, da je roka Božja z vami. Ko pa pridete v nebeški raj, se me spominjajte, to vas prosim.“ Neizrečeno veseli se vernejo v svojo hišo.

Kmaló po svetem kerstu Evstahij jezdi v tisti log k pečini, na kateri je vidil jelena stati. Ko k nji prijezdi, hitro s konja stopi, poklekne, ves v solzah priklonjen moli, ter Gospoda prosi, naj mu še dalje pokaže pravo pot zveličanja, da ne zajde v zmoto. Gospod ga dobrotljivo podučuje in k stanovitnosti v veri opominja v vsih križih in težavah, ki ga bodo zadevale. Memo družega mu reče: „O kakó srečen si, Evstahij, ki si po svetem kerstu postal dedič nebeškega kraljestva! Pa glej, satan ti zavida to neprecenljivo srečo, in bo vse poskušal, da bi te poderl in ti poropal zaklad svete vere; zatoraj čuj in moli, da te v svoje zaderge ne zaplete; možko se vojskuj, v britkostih in težavah ne zgublaj serčnosti, ter se spominjaj, da sem jaz pri tebi. Dosihmal si bil pred svetom velik in mogočen, od vsih češen, hvaljen, občudovan zavoljo svojega plemenitega rodú, bogastva, slave in zmag na vojski, tudi zavoljo lepote tvojih otrok in žene in velicega posestva in deržine; pa glej, ob vse to boš prišel, vse to ti bo pograbljeno, vsi te bodo zaničevali. Enako Jobu se ti bo godilo. Če boš po njegovem zgledu grenki kelih terpljenja voljno sprejel, in stanoviten v veri ostal, bom tudi tebe, kakor nekdaš njega, oblagodaril, in poslednjič ti bom slavno mučeniško krono podelil.“ Evstahij nato odgovori: „O Gospod! če si sklenil s terpljenjem nas obiskovati, daj nam tudi moč voljno ga prenašati.“ Gospod mu reče: „Moja milost (gnada) bo vedno s teboj in s tvojimi, le v mé zaupajte in molite!“ Vernivši se na svoj dom pové ženi in sinoma besede Gospodove. Vsi pokleknejo in molijo: „Gospod, zgodi se tvoja volja!“

(Dalje sledi.)

Listek za raznoterosti.

Beseda Božja — tvoj kažipot.

(Poslovenil P. E. T.)

Veš, kje živa voda teče,
Ki vse zdravi, prenovi,
Ki nam smertno bolne duše
Srečno zopet poživí?
Ki kot balzam rane zmiva,
Dela spet vesel obraz,
Ki v valovih nam odkriva
Solnčnojasen nebni pas?

Iščá-li drevo življenja,
Kjer prijetno pokrepčá
Mili blá v vročini dneva
Trudnega popotnika?
Veje močne razprostira
Daleko v široki svét;
Tam zastonj vihár se vpira,
Tam je varnost in zavét.

Most, ki svet z nadsvetom veže,
Veš li mi pokazati,

Most, ki pelje v kraj presrečni,
Kamor srce si želi?
Roka večna ga zidala
Je nad brezdnom smertnih tmin,
In po njem nas bo peljala
Do nebeških visočin.

Potnik, ki po temi hodiš,
Stoj, da pota ne zgrešiš;
Ti hladilne v pustih krajih
Sence si zastonj želiš!
Hočeš skoz pušavo priti,
Se z vodó oskerbi prej;
Se z viharji češ boriti,
Kam se vstopil boš, poglej!

Zdihaš po nebés višini,
Kdo pové ti, kam in kod?
Hrepeniš po domovini,
Lej, ljubezen kaže pot!
Mir krepčalni, vir hladilni,
Poko, pot, voditelja,
Vseh darov zaklad obilni
Božja ti beseda dá.

Iz Ljubljane. Tombolo napravi katoliška družba svojim udom v ss. 3 Kraljev večer o 1/2 6. Čisti dohodek se bode obrnil za obleko ubožne mladine. Veliko je prošelj za obleko o hudem zimskem času, zato gotovo dobro delo stori, kdor kaj pri pomore, da se ubožni ložej mraza varujejo.

Tonzuro in manjši blagoslove so milgosp. knez in škof 13. t. m. podelili sedmerim gg. blagoslovcem.

V Šenklaški cerkvi se v nedeljo prične devetdnevna k častitljivemu rojstvu Gospodovemu, ter bo zjutraj vse dni slovesna sveta maša in popoldan litanijske azistencije.

Zahvala. „Miklavž“ je tudi letos bogato obdaroval naše uboge šolske otroke. Prinesel je skrivaj 12 srajc, 12 spodnjih krilic, 12 parov nogovic in 12 zavratnih rut; vse je bilo prav čedno izdelano. Bog plačaj! so klicali ubogi otročiči. Prav goreče so obetali ljubega Boga prositi, da stotero poplača na tem in onem svetu; prizadevati si hočejo s pridnim učenjem Miklavža tudi prihodnje leto miloserčnega si storiti.

Ob enem tudi naznanimo s priserčno zahvalo, da iz dobrotne gospejske naprave je 24 naših šolskih otročičev obdarovanih s prav dobro vso novo obleko.

Hvala, tisočera hvala „Miklavžu“, vsem milim znanim in neznanim dobrotnikom!

V Ljubljani, 10. grudnia 1877.

Predstojništvo nunskih šol.

Iz Maribora, 8. grudnia. — Ravno na svitlo prišli „šematizem Lavantinske škofije za leto 1878“ naznanuje, da v tej škofiji prebiva 456.304 katoličanov. Vsih duhovnov skupaj je v lavantinski škofiji 497, med njimi 54 deficientov; 164 kaplanij je zastavljenih, 37 praznih. Škofija šteje 189 fará in 30 dekanij. Vsih bogoslovcev skupaj je 31. V konsistorij — pod predsedstvom milost. gosp. knezo-škofa — je 9 svetovalcev in 1 tajnik. Korarjev v Mariboru bivaajočih je 7, zunanjih (častnih) 6. Sedanji milost. knezo škof so v verstí 53.

Iz Adrianopoljna 28. kim. naznanjajo, da so prebivalci dan na dan v britki negotovosti, ker ne vedó, kaj jim prinese naslednji dan. Zaupanje imajo v priprošnje neomadežane Marije D., da bodo obvarovani kake hude nesreče, in v ta namen se v molitev pripo-

ročajo. Sila in pomanjkanje je dan na dan večí, zlasti pri ubožnih in bolnih ubegovcih.

Viki škof v Buenos-Ajres-u je naznanil duhovnom svojega mesta, da časnik „El Eco de America“, ki se je zaznamnjeval za katoliškega, je bil pregledan v ondotnem mestu, in našlo se je, da obsega terjenja, ki so nasprotne katoliškemu nauku. Prihajal je list tudi po nekaj v Evropo.

Drevo, ki dežuje. Konzul zveznih držav v Kolumbiji, v oddelku Lereto (Perú), je uni dan opomnil predsednika Prado na na neko čudno drevo, ki raste v okolici vasi Mojibambe. To drevo, znano naravoznancem pod imenom „Tamai-Caspi“ (deževavno drevo), doseže kakih 60 čevljev visokosti, in premérnik v deblu 39—40 palcev. Ta čudna rastlina s posebno močjo sreba in zgostuje vlažnost iz zraka, njegovo deblo pa se vedno potí in iz njegovih vej dežuje v toliki obilnosti, da se drevesna okolica velikrat spremeni v mlakužo. Daje pa drevo naj več vode, kadar so po leti vsi potoki suhi, in ko je naj manj vode po vodnjakih. To drevo saditi svetujejo po suhih Peruanskih okrajinah.

Poslednje novice. Ob Lomu in bližnjiš okrajinah Ternove je une dni Sulejman vse moči natezal zoper Ruse; uzel jim je važni kraj Ileno in o tej priliki pobil 2000 Rusov. Z vsim tem pa niso mogli od Plevne izvabiti kake večí sile Rusov, s čimur bi bili Osmanu pomagali v naj zadnji sili, da bi mogel z obleganimi trumami ruske ride predreti in se oteti. Poskusil je bil 10. t. m., mahnil jo je z vsimi kerdeli iz Plevne proti severnemu zahodu, da bi dosegel Vidin, napadel je rusko-rumunske vojne oklepe, tudi več vterjenj uzel in en oddelek je bil dosegel že poslednje ruske vterjene taborje. Pa bilo je vse za zastonj, kajti Rusi so od vsih strani skupaj suli in ga zajemali. Osman, na nogi ranjen, se je hotel verniti nazaj v Plevno; toda Rusi so jo bili med tem s svojih taborjev, Grivice in Zelenega griča, že v last vzeli. Plevna, ki je skoz 5 mesecev vednih bitov Rusom in Rumunom požerla več ljudi, kot je vsih ljubljanskih prebivalcev, je padla. Od vsih strani obdan, se je Osman udal brez pogoja. Bila je že res velika sila, ker telegram iz Bukarešta pravi, da so Turki umirali mraza in lakote. Koliko so Rusi Turkov zajeli, kaj vse v Plevni dobili, to se bode še le slišalo. S tem udarcem je turška moč ubita in hiteti bo treba Sulejmanu proti Adrianopolnu in Filipolju, ako noče tudi on biti zajet.

Duhorske spremembe.

V Terzaški škofiji: Č. g. Anton Petelin ne gre v Buzet, ostane v Černici; — č. g. Andrej Hrovat gre začasno v pokoj.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jožef Vraz je postal provizor v Skomrih. Č. gosp. Janez Jakopina je šel v pokoj. — Fara Matere Božje v Pušcavi je do 9. januarja 1878 razpisana.

Dobrotni darovi.

Za novo cerkev M. D. v Suši: V zahvalo Mariji Devici na Suši za prejeto dobroto K. P. 2 gl.

Za afrikanški misijon: Fara Vojsko 2 gld. — G. Ant. Lovšin 1 gl.

Za sv. Detinstvo: G. A. Lovšin 1 gl. sr. — Kat. Burja 1 gl. — Po g. Jak. D. M. Jereb 1 gl. v sr. — E. E. 14 kr.